

RESSÒ DE LA PARAULA

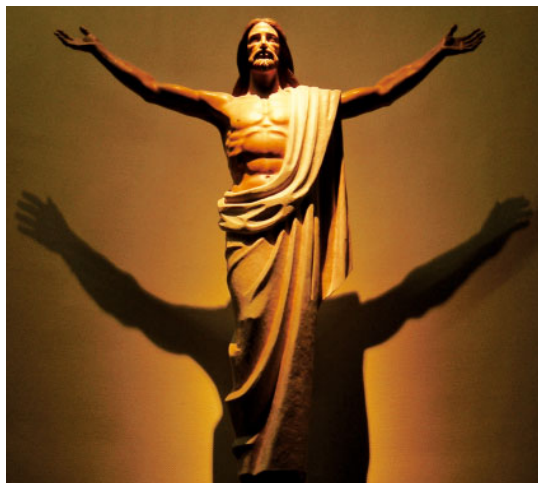
Abandó en el Ressuscitat

En l'esforç que s'ha realitzat des de l'Església per fer intel·ligible l'Evangelí a l'home d'avui, la Resurrecció s'ha arribat a explicar com la continuïtat «d'una bona causa» més enllà de la mort del líder que la defensava. Una cosa semblant al que es vol expressar quan diem: «ell ha mort, però viu en el nostre record, i el seu record ens anima a seguir com ell va obrar fins al final...».

No sé si aquesta manera d'explicar la Resurrecció de Crist ha portat algú a la fe. Però una cosa és certa: que sant Pau, quan va parlar de la Resurrecció de Crist davant dels savis de l'Areòpag d'Atenes, va provocar en els seus oients el menyspreu, potser la burla, potser també la compassió que es concedeix a un pobre ignorant. Tot va anar bé mentre sant Pau buscava la sintonia amb ells, citant els seus poetes i parlant de la bellesa del cosmos... El problema va venir quan afirmà que Crist estava realment viu, perquè el Pare l'havia ressuscitat d'entre els morts.

Buidar la Resurrecció del seu element més «escandalós» a les oïdes dels savis, és privar-la de la seva veritat i el seu misteri i, per tant, de la seva força salvadora. O el que és el mateix, privar-la de la seva força transformadora i revolucionària. Tota explicació fora de la seva veritat i el seu misteri, deixa les coses com estaven; res no canvia, tot queda com abans. Molts líders admirables van morir per una bona causa i van deixar una espè-

cie d'inèrcia en els seus seguidors. Però, com ja deien els Sants Pares en la antiguitat, la mort de Crist no va ser com la de Sòcrates...

L'error ja consistia a entendre l'Evangelí únicament com un projecte, un compromís moral que busca canviar el món, un compromís el líder del qual seria Jesús de Natzaret. La seva Resurrecció consistiria en la pervivència «dels valors que ell va defensar» i la nostra tasca no seria cap altra que seguir imitant la seva lluita. El pitjor és que, a més, identifiquem la seva lluita amb la nostra, amb allò que calculem i projectem nosaltres.

Grans esperits, lluitadors sincers i capaços a favor de causes humanes, s'adonaren de la impossibilitat de dominar el futur. Edith Stein va viure cir-

cumstàncies de crisi i sofriment extrem, que feien inviable qualsevol solució humana. I encara que hi hagués una solució, ¿seria la que realment es donaria en el futur? ¿Com recuperar la pau, com afrontar el demà sense por al fracàs? La fe en el Ressuscitat canvia les coses. Així ho va escriure:

«Pel que vindrà, avui una no es pot preparar. Així que, portem tranquil·lament la nostra vida i deixem el futur a aquell que és l'únic coneixedor de la resposta» (*L'ethos de les professions femenines*).

Creure en el Ressuscitat és deixar en mans del Pare Déu el nostre futur. Perquè d'ençà que Jesucrist va ser ressuscitat, el futur, qualsevol que sigui, significarà una victòria de la humanitat, una victòria nostra, del nostre ser personal més valuós. Aquest futur romandrà ocult als nostres ulls, però serà un futur «cristià», és a dir, de Crist vencedor i gloriós.

A Maria, la Mare de Jesús, li va ser vaticinat un futur «de sofriment» vinculat al destí del seu Fill com a bandera discutida... Potser no sospitava quin seria en concret aquest sofriment. Però el seu abandó confiat a la voluntat de Déu va ser superior a la temptació de derrotisme. Va viure la Resurrecció per endavant. I nosaltres que hem rebut el testimoni del Ressuscitat, ¿encara en dubtem?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Raïms, piats, esdevindran la sang de Crist

La imatge de la vinya sovinteja en els profetes i en els mateixos textos evangèlics. En la llarga vetllada del Darrer Sopar, Jesús s'aplica a si mateix la imatge del cep per mitjà d'una bonica al·legoria de la qual en remarcuem tres realitats: Unió permanent de les sarments al cep, necessitat de podar-la i se n'esperen fruits abundants. També ens parla d'un Pare que és l'amo de la vinya, pagès expert i vinyater curós.

Aquesta, com les altres paràboles és aplicable a la vida cristiana.

1. La unió permanent: les sarments cal que estiguin permanentment unides al cep, altrament s'assecarien i no servirien per a res. La unió al cep comporta rebre la saba i la vida.

Estar units a Jesucrist és deixar-se alenar pel seu Esperit que vivifica. Jesús insisteix molt en la

necessitat d'estar units a Ell. Fins a set vegades ho repeteix en aquesta pàgina de l'Evangelí. «Estigueu en mi» no al·ludeix a un encontre esporàdic sinó a una vida totalment unida a Ell, viscuda en la seva òrbita.

2. La poda necessària. No sempre és fàcil entendre i acceptar la poda. Costa tallar. Algú pensa que el cep no pot viure sense les nombroses branques i el ric fullatge. La poda és un tall purificador i alliberador. En treure excessives ramificacions i inútil fullatge, la saba pot concentrar-se i millorar el fruit.

En els ambients consumistes en què vivim, la poda es fa totalment necessària i urgent. Ens dispersem en entreteniments fatos i en múltiples diversions. Encara que ens dolgui, per créixer cal tallar. O perquè siguem prou valents per fer-ho nos-

altres mateixos, o perquè acceptem les retallades que ens vénen imposades: la renúncia, la conversió, la malaltia, el fracàs, el canvi... poden ser podes que experimenten en la nostra vida.

3. Fruits abundosos. A altres arbres hi anirem a cercar ombra o fusta... A certes plantes els demanarem flors. El cep no ens donarà res d'això. Hi anirem, a cercar els raïms, gustosos i de qualitat.

Els fruits que Déu espera de nosaltres són el dret, la justícia, el respecte, la compassió, el servei. Els fruits que Déu vol són els fruits de l'esperit, fruits de veritat i d'amor.

Cal que cadascú de nosaltres donem aquest raïm que, piat, esdevé sang de vida eterna.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Abandono en el Resucitado

En el esfuerzo que se ha realizado desde la Iglesia para hacer inteligible el Evangelio al hombre de hoy, la Resurrección se ha llegado a explicar como la continuidad de «una buena causa» más allá de la muerte del líder que la defendía. Algo así como lo que se quiere expresar cuando decimos: «él ha muerto, pero vive en nuestro recuerdo, y su recuerdo nos anima a seguir como él obró hasta el final...».

No sé si esta manera de explicar la Resurrección de Cristo ha llevado a alguien a la fe. Pero una cosa es cierta: que san Pablo, cuando habló de la Resurrección de Cristo delante de los sabios del Areópago de Atenas, provocó en sus oyentes el desprecio, quizá la burla, quizá también la compasión que se concede a un pobre ignorante. Todo fue bien mientras san Pablo buscó la sintonía con ellos, citando a sus poetas y hablando de la belleza del cosmos... El problema sobrevino cuando afirmó que Cristo estaba realmente vivo, porque el Padre le había resucitado de entre los muertos.

Vaciar la Resurrección de su elemento más «escandaloso» a los oídos de los sabios, es privarle de su verdad y su misterio y, por tanto, de su fuerza salvadora. O lo que es lo mismo, privarle de su fuerza transformadora y revolucionaria. Toda explicación fuera de su verdad y su misterio, deja las cosas como estaban; nada cambia, todo queda como antes. Muchos líderes admirables murieron por una buena causa y dejaron una especie de inercia en sus seguidores. Pero, como ya decían los Santos Padres en la antigüedad, la muerte de Cristo no fue como la de Sócrates...

El error ya estaba en entender el Evangelio únicamente como un proyecto, un compromiso moral que busca cambiar el mundo, un compromiso cuyo líder sería Jesús de Nazaret. Su Resurrección consistiría en la pervivencia de «los valores que él defendió» y nuestra tarea no sería otra sino seguir imitando su lucha. Lo peor es que, además, identifiquemos su lucha con la nuestra, con la que calculamos y proyectamos nosotros.

Grandes espíritus, luchadores sinceros y capaces a favor de causas humanas, se percataron de la imposibilidad de dominar el futuro. Edith Stein vivió circunstancias de crisis y sufrimiento extremo, que hacían inviable cualquier solución humana. Y aunque existiera una solución, ¿sería la que realmente se diera en el futuro? ¿Cómo recuperar la paz, cómo afrontar el mañana sin temor al fracaso? La fe en el Resucitado cambia las cosas. Así escribió:

«Para lo que venga, hoy una no se puede preparar. Así que llevamos tranquilamente nuestra vida, y dejamos el futuro a aquel que es el único conocedor de la respuesta» (*El ethos de las profesiones femeninas*).

Crear en el Resucitado es dejar en manos del Padre Dios nuestro futuro. Porque desde que Jesucristo fue resucitado, el futuro, cualquiera que sea, significará una victoria de la humanidad, una victoria nuestra, de nuestro ser personal más valioso. Ese futuro permanecerá oculto a nuestros ojos, pero será un futuro «cristiano», es decir, de Cristo vencedor y glorioso.

A María, la Madre de Jesús, le fue vaticinado un futuro «de sufrimiento» vinculado al destino de su Hijo como bandera discutida... Quizá no sospechaba cuál sería en concreto ese sufrimiento. Pero su abandono confiado a la voluntad de Dios fue superior a la tentación de derrotismo. Vivió la Resurrección por adelantado. Y nosotros que hemos recibido el testimonio del Resucitado, ¿aún dudamos?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

IV Trobada de Càritas Catalunya a la ciutat de Lleida

El 14 d'abril, 1.200 voluntaris i voluntàries de Càritas de les 10 diòcesis amb seu a Catalunya es van aplegar als Camps Elisis de la ciutat de Lleida. L'objectiu d'aquesta trobada ha estat aprofundir en el compromís i en la tasca de transformació social que desenvolupa Càritas.

Les greus conseqüències socials derivades de la crisi econòmica, que cada cop accentua més el trencament de la nostra societat, obliguen a repensar i actualitzar contínuament les estratègies i les dinàmiques per a combatre la injustícia. En aquest sentit, Càritas té com a missió denunciar les desigualtats i les precarietats, i lluitar contra la marginació per a construir nous paradigmes i acompanyar els més necessitats.

Després dels parlaments d'acollida per part de Rafael Allepuz, director de Càritas Diocesana de Lleida; Francesc Roig, president de Càritas Catalunya; Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la CET; i Salvador Gimé-

nez, bisbe de Lleida, Mn. Ramon Prat ha desenvolupat la ponència «El teu i el meu compromís millora el món», on promovia una lectura creient de la realitat, que vol dir obrir els «ulls» a la realitat concreta i educar la mirada, eixamplar el «cor» des de la tendresa de Déu; i moure les «comes» per anar transformant la societat en comunitat.

Posteriorment, ha tingut lloc la taula rodona «El meu compromís amb la comunitat», que ha aplegat les experiències vivencials de María Dolores Cabello, Conxita López i Gemma Naranjo.

L'actuació de la Companyia Debelló i Trapeteleando ha donat pas al dinar de germanor i a diferents activitats culturals i audiovisuals, també a la reunió del Consell de Direcció de Càritas Catalunya, en el qual han participat els deu equips directius de les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya, els bisbes i els arquebisbes d'aquestes diòcesis i els vicaris episcopals.

La trobada va concloure amb l'Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez, i concelebrada per altres bisbes, delegats episcopals i preveres.

«Esglésies entre vinyes»

Aquesta és una iniciativa de dinamització cultural organitzada per Catalonia Sacra per al dissabte 5 de maig a l'Arxiprestat de Vilafran-

Església de Santa Maria de Sant Martí Sarroca

ca. Es tracta d'una ruta que conjuga el romànic tardà i el gòtic ple, que es donen la mà en un entorn entre vinyes privilegiat. Aquest arxiprestat fa d'enllaç entre el que s'han anomenat, històricament, les dues Catalunyaes: la Catalunya Vella, nord amunt, i la Catalunya Nova, en direcció a l'Ebre. La visita ens portarà a bells conjunts romànics com Santa Maria de Sant Martí Sarroca, per acabar en l'esplendor urbana del gòtic de la ciutat de Vilafranca del Penedès, amb la visita a l'església parroquial de Santa Maria i l'església del Convent de Sant Francesc. És imprescindible la inscripció prèvia per assistir a la visita, que guiarà Joan Carles Acedo. Inscripcions: reserves@cataloniasacra.cat, tel. 693 720 202.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

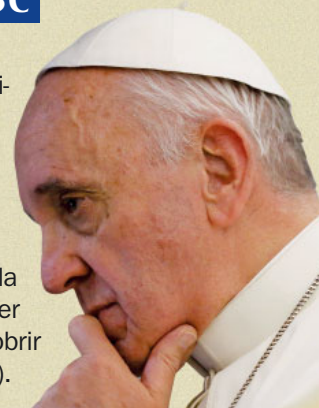

@Pontifex: «Moltes gràcies a totes les dones que cada dia busquen construir una societat més humana i acollidora» (8 de març).

@Pontifex: «Què seria de nosaltres si Déu no ens donés sempre l'oportunitat de començar de nou?» (11 de març).

@Pontifex: «Enmig de tanta activitat, sovint descuidem allò essencial: la vida espiritual, la nostra relació amb Déu. Paremos a resar!» (9 de març).

@Pontifex: «En el sagrament de la Reconciliació trobem el camí per tornar cap al Senyor i redescobrir el sentit de la vida» (9 de març).

VÈRTEX: L'Esplai multiplica

Més de 4.000 infants, joves i monitors del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) de la Fundació Pere Tarrés es van aplegar a Vilafranca del Penedès els passats 14 i 15 d'abril amb l'objectiu de commemorar el 60è aniversari de l'inici de les activitats de la Fundació. Ha estat una trobada única i multitudinària, sota l'eslògan «L'Esplai Multiplica!».

La capital de l'Alt Penedès va esdevenir un gran espai de reflexió en el que es van compartir experiències, es va escoltar la paraula de Déu, es van transmetre valors i es va posar de manifest com l'esplai és una autèntica eina de transformació social, ja que multiplica a la persona, al grup i a la societat.

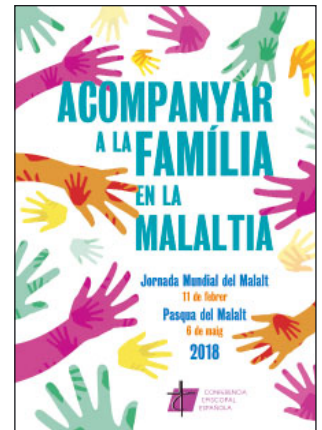
La trobada VÈRTEX, a més de la vessant educativa i de lleure, també ha tingut un component reivindicatiu amb la lectura d'un manifest elaborat amb la participació activa dels infants i joves. «A través de les activitats de lleure, als estius, o durant el curs, treballem competències i habilitats que ajuden a infants i joves a aprendre a ser, a fer i a conèixer en el món» afirma un dels punts del manifest, que també expressa: «els esplais són una escola de vida on aprenem el respecte per la natura i el coneixement del país, el sentiment de pertinença a un grup i la voluntat de transformar i millorar el nostre entorn».

La trobada s'ha celebrat a Vilafranca del Penedès perquè és el lloc on es van organitzar les primeres colònies després de la Guerra Civil. La zona també és pionera en l'edificació de la primera casa de colònies de Catalunya, la Casa de Colònies Penyafort (Pontons). Les activitats d'estiu que es van organitzar a la casa de colònies van ser el germen d'alguns centres d'esplai de Vilafranca, com el Grup Esplai Parroquial (GEP). El GEP és un dels 200 centres d'esplai federats al MCECC de la Fundació Pere Tarrés que acull en total 199 esplais, més de 21.000 infants, adolescents i joves, i més de 3.700 monitors.

Pasqua del Malalt 2018

La campanya d'aquest any se centra en l'acompanyament dels familiars de les persones malaltes. El text bíblic triat per treballar el tema és: «Aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (Jn 19,26-27).

A nivell diocesà la celebració està prevista per al dissabte 5 de maig, al matí, a l'església de la Mare de Déu de Montserrat de Castelldefels (c/ Dr. Marañón, 25) i estan convidades totes les persones properes al món del malalt: preveres, diaques, religiosos i religioses, laics i laiques i, especialment, les persones malaltes i els voluntaris de les parròquies que els visiten.

L'acollida serà a les 10 h, per celebrar l'Eucaristia a les 10.30 h i, a continuació, un refrigeri i animació festiva, per acabar a les 13 h.

Trobada de l'Hospitalitat de Lourdes a Viladecans

El passat diumenge 15 d'abril, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va celebrar la 76a Diada de Germanor Hospitalària a la Delegació de Viladecans.

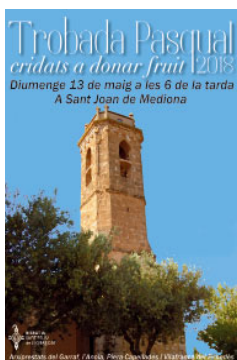
Va ser una gran trobada de tota la família hospitalària, acompanyada pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, i amb la presència de més de 500 persones on hi havia membres de quasi totes les 17 delegacions que en formem part.

Els assistents es van sentir molt acollits i es va posar de manifest el gran esperit d'unitat i germanor que comparteixen tots els seus membres.

AGENDA

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Diumenge 13 de maig, a les 18 h, a St. Joan de Mediona. Convocatòria als fidels de totes les parròquies de la Vicaria per a celebrar junts la Pasqua, en l'any conclusiu del Pla Pastoral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / Sl 113 / Jo 14,21-26]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev. fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / Sl 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / Sl 121 / Jo 15,1-8]. Sant Atanasi (296-

373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. ■ Dijous [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

4. □ Divendres [Fets 15,22-31 / Sl 56 / Jo 15,12-17]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. ■ **Lleida:** beat Sal-

vi Hui i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Sl 97 / 1Jo 4,7-10; o bé, del diumenge VII: 1Jo 4,11-16 / Jo 15,9-17; o bé, del diumenge VII: Jo 17,11b-19]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, verge i màrtir; sant Justí, prevere; sant Francesc Laval, bisbe de Quebec.

Diumenge V de Pasqua (B)

COMENTARI

Qui està en mi dona molt de fruit

A Jerusalem intentava Saule incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit. Era prou d'esperar: coneixien les seves amenaces de mort contra els deixebles del Senyor (Ac 9,1).

L'ajudà Bernabé que pel seu compte el presentà als Apòstols avalant, que havent-se-li aparegut el Senyor pel camí cap a Damasc, després amb valentia havia predicat el Nom de Jesús. Saule s'incorpora a la Comunitat i des d'aleshores convivia amb ells amb tota llibertat. L'apòstol Pau no va per lliure com un franc tirador.

Però els problemes segueixen: els jueus de llengua grega, amb qui discutia, es proposaren de matar-lo.

Tot i això, per camins de Creu com el seu Mestre, l'Església vivia en pau: creixia a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

L'apel·latiu inicial «fillets» resumeix tot el que ja s'ha dit i enceta un nou desenvolupament: l'amor cristià és amor d'encarnació. Que el nostre amor no sigui només de paraules sinó de fets i de veritat.

La fe verificada en obres d'amor dona seguretat a la salvació. Així si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist. Però el creure inclou l'estimar-nos uns als altres com Ell ens ho té manat i ens donà exemple.

Als Discursos de comiat de Jn 15-17 Jesús parla en exclusiva als deixebles: amb originalitat perquè sembla com si parlés ja el Glorificat presentant la identitat profunda del deixeble.

Jo sóc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Al llenguatge joànic «veritable» significa «únic». Cep, oliveira i figuera, típics de la vegetació a Palestina, són símbols del Poble Elegit. La simbologia s'inspira a la tradició bíblica: sobretot la cançó de la vinya d'Is 5.

Jesús és l'únic cep que, conreat pel Pare-vinyater, aporta fecunditat a les sarments: amb la condició de roman-dre/estar en el cep (expressió que surt 7 cops). Qui està en mi i Jo en ell, dona molt de fruit.

Cal deixar-nos conrear per Déu: també si pensem que ja som fructífers. Perquè la sarment que dona fruit, el Pare l'esporga i la neteja perquè encara en doni més.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec. O bé: Al·leluia.

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan

(Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y Saulo les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. El Señor es mi alabanza en la gran asamblea. O bien: Aleluya.

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan. / ¡Viva su corazón por siempre! R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán los que duermen en la tierra, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Mi descendencia lo servirá; / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / «Todo lo que hizo el Señor». R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»